

Krzysztof Wodiczko, *Laska tułacza*, 1992
Kuratorka: Milada Ślizińska

fol. Mariusz Michalski, Barbara Wójcik

Laska tułacza to instrument nawiązujący do chrześcijańskiej ikonografii, przypominający laskę biblijnych pasterzy. Składa się z niewielkiego monitora i głośnika. Został stworzony z myślą o imigrantach, aby pomóc im nawiązać rozmowę, przezwyciężyć obawy i poczucie izolacji. Praca ma więc wymiar nie tylko artystyczny, ale i społeczny, a zarazem bardzo osobisty. Instrument staje się w tym ujęciu przedłużeniem ciała, czymś, co ułatwia przetrwanie w obcym świecie i zyskanie akceptacji. Rozwinięciem idei *Laski tułacza* były *Rzecznik obcego* (1994), *Egida* (1998) i *Roz-broja* (2000). Opierając się na teorii ksenologii, artysta zwrócił uwagę na problemy komunikacji w przestrzeni publicznej. Podjął też krytyczną analizę funkcji przestrzeni publicznej jako przestrzeni komunikacyjnej. Prezentowane na wystawie fotografie i film dokumentują działanie z użyciem *Laski tułacza* prowadzone przez imigrantów w Warszawie w grudniu 1994 i styczniu 1995 roku. Powstały w związku z wystawą Krzysztof Wodiczko, *Projekcje i projekty publiczne 1969–1995* w CSW Zamek Ujazdowski (30.01 – 31.03.1995)

Krzysztof Wodiczko (ur. 1943) – artysta multimedialny, wybitny przedstawiciel sztuki krytycznej, teoretyk sztuki, wykładowca i projektant. Studiował na Wydziale Projektowania Przemysłowego ASP w Warszawie. W swojej sztuce podejmuje problemy władzy i wolności. Jego realizacje często zwracają uwagę na ważne kwestie odsuwane w oficjalnym dyskursie na margines. Stara się oddać głos ludziom wykluczonym: imigrantom, weteranom wojennym, bezdomnym.